

Зачуха се нови гласове: Тодоръ! Тодоръ! Най-голѣмиятъ братъ заедно съ нѣколцина други боляри слизаха по друма.

— Долу ромейскитѣ истриоти! — ревъше тѣлпата — Бунтъ! Бунтъ! — Съ мъжа Тодоръ усмири накипѣлата народна душа. Трѣбваше да се чака, да се търпи, да се дебне . . .

Следъ петдесетъ дни дойде вестъ за поражението на норманитѣ при Димитрица. Храбриятъ военачалникъ Алексей Врана оправда опасенията на боляра Сеславъ. А когато презъ зимата Исакъ Ангелъ се ожени за дъщерята на венгерския кралъ Бела и като зестра получи българскитѣ градове завоювани отъ венгритѣ, Асѣнь и Петъръ разбраха, че нѣма вече какво да се чака и, че е дошелъ часътъ съ дързостъ и сила да освободятъ България. Трѣбваше нѣкакъвъ предлогъ. И двамата братя заминаха за Кипсела, лѣтната резиденция на василевса. Придружаваха ги князь Белота, боляритѣ Сеславъ, Иванко и Добромиръ Хризъ. А куманскитъ вождъ Коца се върна задъ Истѣра да преговаря съ останалитѣ главатари каква помощ биха могли да дадатъ въ случай на бунтъ.

Когато се простиха съ майка си и протегнаха ръка къмъ конетѣ, Тодоръ и Асѣнь се озърнаха.

— Но где е Ицо?

Единъ бѣлъ жребецъ изтрополѣ по камѣнитѣ. Момчето се бѣ приготвило за пѣтъ.

— И азъ ще дойда!

Напраздно го увещаваха да остане въ кѣщи. Ицо упорито клатѣше глава. Ако не го взематъ той ще ги следи отдалече и пакъ ще дойде. Тогава Асѣнь го погледна дълбоко въ очитѣ. Една гѣнка сѣчеше челото му на две.

— Ако не се върнемъ — това може да се случи — кой ще ни замѣсти? Кой ще продължи дѣлото?

Иваница разбра и наведе глава.

Къмъ залѣзъ слѣнце дружината спрѣ при най-главната крепостъ на Хемуса.

— Това мѣсто ще поискаме отъ Исака да ни го даде като прониятско — рече Тодоръ и посочи къмъ изтокъ — едно тѣсно дълго петно — старитѣ букови кории — така ще